

אגדת הברק והרעם

מתוך "אגדות האינדיאנים אירוקווי"

מ. פוורס (1917)

איש זקן אחד משבט אירוקווי רצה לקחת נערה צעירה ויפה לאישה.

לאיש זקן היו עורות יקרות רבות ושרשראות ואמפו (צדפים) יקרים. הוא

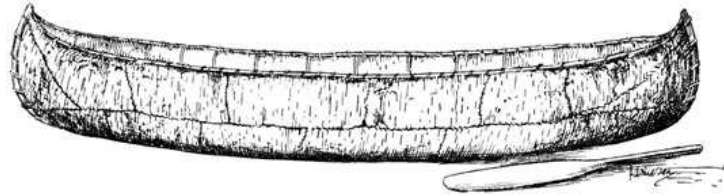
הביא אותם לדלת הויגוום של הורי הנערה. ההורים היו מרוצים ממתנות של האיש הזקן. הם אמרו לו כי הנערה תבוא לויגוום שלו כשיגיע ירח הנטיעות. אך הנערה לא אהבה את האיש הזקן. היא לא רצתה להיות לאשתו. "לעולם לא אשב לפני דלת הויגוום שלו" אמרה. היה זה החורף, זמן הירח החיוור,

הקר, כשהאיש הביא את המתנות.
מאז הנערה צפתה בלב כבד איך
הירח גדל ופוחת. בסוף השלגים
נעלמו, הרוח הצפונית לא שרקה יותר
סביב המחנה. הופיעה הרוח
הדרומית ואתה ציפורים שרות.
הפלגים הקטנים התעוררו וזמרו. הם
שמחו שהאביב הגיע וגם כל ילדי
האדמה היו שמחים, מלבד הנערה.
לבה נעשה כבד יותר ויותר כל יום
וככל שפני השמש נעשו בהירים יותר.

הגיע זמן של ירח הנטיעות. הנערה
ראתה איך הירח תולה את קרנו
בשמיים. ואז היא רצה מהר אל הנהר
הגדול שזרם לא רחוק מהמחנה.
בקלות היא קפצה לקנו. במכות משוט
אחדות דחפה את הקנו למרכז הזרם.
הזרם היה חזק ונשא את הקנו מהר
במורד הנהר אל המפלים הידועים
בשם מפלי ניאגרה. כשהקנו התקרב
למפלים הנערה קמה והושיטה את
זרועותיה כאילו רצתה לקפוץ. חיוך

הייתה שם מאושרת, כה מאושרת
שהחיוך שלה עבר את ערפלי המים

והאינדיאנים קראו: "ראו, קשת
צבעונית בערפלי המפעלים."
בביתה החדש למדה הנערה דברים
נהדרים רבים. היא גילתה בתוכה
כוחות מיוחדים שעליהם לא ידעה
קודם. היא יכלה לצוף על ענן כפי
שרצתה, והרגישה שאש מוזרה

בא על פניה ושיר על שפתיה כשהקנו
רץ לתוך הערפל שמעל המים
הנופלים.

ואז, ממערות שמתחת המים הופיעה
שמיכה כהה ונפרסה כאילו רצתה
לתפוס את הנערה. היה זה הנו, רוח
הרעם, ששוכן תחת המפלים. הוא
תפס את הנערה בשמיכתו והציל
אותה מהסלעים הגדולים שלמטה.
הנו לקח אתו את הנערה, כדי
שתחיה אתו תחת המפלים. היא

ממלה אותה.

יום אחד האישה הצעירה הולידה בן,
והיא והנו היו מאושרים מאוד. זמן רב
האם והבן שיחקו ביחד. כשהנו יצא
לדרכים שלו בשמיים האישה והבן
רכבו על בועות גדולות של קצף מעל
הסלעים. לפעמים, כשישבו בקצה ענן
ודגו, היו תופסים קרני שמש ברשת.
יום אחד שאל הנו האם היא רוצה
לבקר אצל הוריה. "אם תרצי תוכלי
להיות שם במשך זמן מה יחד עם

הבן שלנו. רק תזכרי כי יש לך כוחות
מיוחדים, לא מוכרים לבני אנוש.
תזהרי כשאת נוהגת בהם. אל תרשי
לילד כלשהו להכות את בנך כי ילד
כזה ימות. גם על תכי את הילד
בעצמך כי הוא יתעלף מיד."
האישה הקשיבה להנו. והוא עטף
אותם בשמיכה הכהה שלו ונשא
אותם מעל הנהר. כשהגיעו לויגוום
של משפחתה הוא השאיר אותה ואת
בנה ובעצמו הלך מזרחה.

המשפחה שמחה לראות את האישה,
כי חשבו אותה למתה. היא סיפרה
להם על הדברים הנפלאים שראתה
בביתה החדש. היא סיפרה להם גם
כי הנו נלחם כדי לשחרר את ארצם
מנחש-מפלצת שחי תחת אדמתם,
מרעיל את מקורות המים וגורם
למחלות. היא סיפרה שהנו סוחר על
גבו סל סלעים גדולים, אותם הוא זרק
על המפלצת כל פעם שרואה אותה.
בקרוב הוא ישמיד את הנחש והם לא

יסבלו יותר ממחלות.
במשך ימים רבים האם והילד הקטן
נשארו עם אנשי הארץ. לפעמים
כשהילד שיחק ליד הנהר הוא ראה
ענן כהה מתקרב ואז הוא מחאה
כפיים וקרא "הנה בא אבא שלי!"
הענן הכהה היה עף לאדמה והנו היה
משוחח עם האם והילד. וכשהיה עוזב
אמר תמיד "אל תתני לאף אחד
להכות את הילד."
אך פעם אחד האם לא השגיחה

והילד שיחק עם כמה ילדי הארץ. הם
משום מה רבו והכו את הילד. הם
מיד נפלו מתים לארץ. ואז האם
רצתה להעניש את הילד שלה, נגעה
בו בידיה וגם הוא נפל על הארץ.
ואז נשמע רעש גדול ורעם בשמיים
והופיע הנו. הוא לקח את הילד המת
בזרועותיו ובכה: "לא הקשבת לקולי.
יותר לא יהיו לך הכוחות המופלאים
שנתתי לך. תישארי על הארץ כמו
אשת אדמה רגילה. אני לוקח את

הילד אתי ומעכשיו אחיה אתו
בשמיים. שם הוא יחזור לחיים ומאז
ילווה אותי במסעים שלי בשמיים.
השמיים רעדו, דלת נפתחה בהם והנו
עם הילד נעלמו ולא ראו אותם יותר.
עכשיו כשהאינדיאנים שומעים רעמים
ורעשים חזקים בשמיים הם אומרים:
"הנה הילד! הוא מנסה להכות את
ילדי הארץ באבן אש. הוא זוכר איך
הם הכו אותו לפני הרבה, הרבה
זמן."